

Uit het dagboek van een reiziger: WAIC 2015

Johannesburg, 10 juli 2015. Daar zit ik dan. In het tuinhuis van het Merwehuis, net om de hoek bij de campus van UJ- University of Johannesburg. Tikkeltje koud, maar het is nog vroeg. Ik slaap hier licht, wordt veel wakker en sta vroeg op. We hebben samen ontbeten en Cees is zojuist naar het apartheidsmuseum gegaan. Hij reist vanavond terug naar huis. Voor mij had het wat krap geweest. Ik moet al veel eerder naar de airport om mijn gezin op te halen voor nog drie weken rondreizen.

Het was vanmorgen een mooi afscheid, zelfs emotioneel. Zoals wel vaker deze week. De hele week was wel weer een 'oefening in groen' met uitingen als "good morning beautiful people" en "love to be on the journey with you". Dat mag wel iets minder, wat mij betreft. Maar eerlijk is eerlijk, er waren prachtige momenten met inzichten en gevoelens van diepe verbondenheid. Je voelde de authenticiteit van de personen en de kracht van hun verhalen.

Mijn eigen Cubrixlezing ging goed. Ik stond op het grote toneel van de plenary zaal, maar het was wel degelijk een workshop. Er waren 25 deelnemers, wat overigens best veel was gezien het grote aantal workshops en het geringe aantal deelnemers aan de WAIC. Er waren achteraf veel complimenten want *organization development* wordt zelden vanuit integraliteit gebracht. Een uur later lanceerden Cees en ik ons initiatief om het proces van AI-learning te stimuleren. In een wereld van toenemende complexiteit en versnelling van het verandertempo is leren de meest impactvolle interventie. Vanuit onze missie "AI in de wereld te introduceren" bedachten we een hefboom die AI-learning ondersteunt.

De workshop was leuk, maar het aantal mensen was minder dan toegezegd. De volgende morgen ontmoetten we David

Cooperrider himself. Hij (b)leek onder de indruk van ons idee. Op de laatste dag kon ik het inbrengen tijdens de droomfase van de AI-Summit, maar jammer genoeg trok mijn groepje vooral mensen die hun status-quo kwamen verdedigen of die op productniveau bleven hangen. Cees zat naast Linsey Goodwin, de rechterhand van David, en vond wel gehoor. Nu is het zaak slim door te pakken en samen met de *change agents* vervolgstappen te organiseren.

Wat heeft WAIC2015 mij gebracht?

Vijf dagen je onderdompelen te midden van *AI-practitioners* geeft ten eerste een goed gevoel. Uit allerlei plekken van de wereld komen mensen waarmee je snel op de essentie van zaken kunt doordringen. Het intellect geprikkeld en het hart verwarmd.

Als je een collage zou maken van mijn ontmoetingen en momenten kom ik ongeveer uit op...

- Marc en Astrid (RedZebra), een koppel uit Kaapstad fungeerde als *hosts*. Zij praatten het programma aan elkaar en Marc wist het publiek heel creatief te *energizen*
- AI is door *Coop himself* op het wereldtoneel geïntroduceerd, bijvoorbeeld bij de UN in een *religious gathering* en bij *business leaders for world benefit*.
- Het *flourishing prizes* initiatief van Ron Fry - Case Western beoordeelt en verspreidt verhalen van florerende organisaties

die door studenten en professoren wereldwijd zijn verzameld.

- AI wordt steeds vaker op universiteiten als wetenschappelijke methode herkend en ingezet in een toenemend aantal *phd studies*
- Ken Gergen merkt tijdens een skype interview terloops op dat onderzoek lijkt te streven de werkelijkheid te spiegelen, maar dat wetenschap er beter aan zou doen de werkelijkheid te leren begrijpen, zodat het kan bijdragen deze te helpen verbeteren.

Het was moeilijk kiezen uit het brede aanbod van workshops.

De titels zetten mij soms op het verkeerde been. Zo zat ik de eer-

ste keer in een sessie over examenangst, een training van twee Deense dames. Maar ook daar ontmoet je mensen, voer je fijne gesprekken waardoor ook die tijd weer voorbij vliegt.

Twee Canadese vrouwen op leeftijd vertelden van hun werk onder plattelandsvrouwen die verslaafd waren of misbruikt werden. Dergelijke issues kun je niet negeren of voorbijgaan. Zij combineerden AI met *critical theory* en wisten alle vrouwen te helpen en bovendien is die groep zelf actief geworden als ervaringsdeskundigen. Zij lieten een geweldige film zien die je bij de *AI-practitioner* kunt ophalen.

De WAIC 2012 in Gent was beter georganiseerd en heeft het aanbod veel beter geborgd en (achteraf) beschikbaar gesteld. Joburg blijkt meer een springplank op weg naar een nieuwe fase. Mijns inziens zal de *community of practitioners* niet in staat zijn de exponentiele versnelling te faciliteren, daar is een *meshwork* voor nodig, meer synergie tussen de leden en nieuwe instituties die de groei mogelijk kunnen maken. We gaan het meemaken. De toekomst zal het uitwijzen.

Mijn ervaringen van onze rondreis

Zuid-Afrika was even wennen. Joburg had een dikke rafelrand: veel hekken, *gated communities* en armoe op straat. Het was daar oppassen geblazen. Alles ging per taxi. Ook het rijgedrag van de Afrikaners was onveilig, gezien het enorme aantal *death*

causalities. De stoplichten staan vaak uit, de *potholes* zijn seri-euze gaten, het stuur zit overigens rechts en het onderhoud van tenminste de taxi's laat te wensen over. Opvallend zijn ook de vele parkeerwachters die voor jou een taxi regelen of auto's tegen betaling beveiligen.

Buiten de steden was de sfeer beter en toegankelijker. *How are you? I am good and you?* Er was altijd tijd voor een ontmoeting en van verschillende Afrikaners hebben we geleerd waar het land nu staat. Ja, de apartheid is nog steeds voelbaar en er is veel corruptie. De grappen over de president zijn niet van de lucht – als de stroom weer eens uitvalt grappen ze dat Zuma met zijn harem een jacuzzi neemt - maar zwart of wit, de bewoners houden van hun land.

Het is minstens een heel mooi land. Met prachtige landschap-pen, natuurparken en baobabbomen. Het is ook een erg groot land. Wij reisden in drie weken gevieren naar Limpopo, naar de grens van Zimbabwe en Botswana. Via het Krugerpark en de Blyde River Canyon naar Swasiland en daarna weer terug naar Johannesburg. Een rit van ruim 3.000 kilometer en we hebben maar een klein hoekje van Zuid-Afrika gezien. Redenen genoeg om daar weer eens terug te komen.

Marcel van Marrewijk

